

Sygn. akt III Kow.1572/15pr

POSTANOWIENIE

Dnia 26.11.2015r.

Sąd Okręgowy w S. Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO w S. Jan Filipczyk

Protokolant sekr. sądowy Daria Staroń

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w S. Ireny Wojcieszak oraz Zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego w S. K. K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Areszcie Śledczym w S. - Oddział Zewnętrzny w U. wniosku **skazanego** o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz po wysłuchaniu Prokuratora, który wnosił o nie uwzględnienie wniosku

na podstawie art.153§2kkw

postanowił:

1. odmówić **skazanemu J. M. s. M.** udzielenia przerwy w odbywaniu kar: 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w W.z dnia 15.03.2013r., sygn. akt XVIII K 144/12; kary zastępczej 125 dni pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w W.z dnia 15.03.2013r., sygn. akt XVIII K 144/12;
2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych w części dotyczącej wydatków i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skazany J. M. złożył wniosek o udzielenie mu przerwy w karze, podnosząc trudną sytuacją rodzinną oraz potrzebę zapewnienia, osobistej pomocy chorej teściowej,. Zamierza też wyremontować mieszkanie.

Wniosek nie jest zasadny.

Z wywiadu środowiskowego z dnia 17.10.2015r. załączonego do akt niniejszej sprawy wynika, że sytuacja rodzinna skazanego jest stabilna.

Skazany na wolności mieszkał z konkubiną I. R., synem D. i matką konkubiny D. R., w S. przy ulicy (...). Rodzina skazanego zajmuje 3 pokojowy lokal, którego głównym najemcą jest D. R.. Panujące w domu warunki socjalno-bytowe umożliwiają domownikom prawidłowe funkcjonowanie.

Ustalono również, że konkubina skazanego obecnie nie pracuje. Do września bieżącego roku otrzymywała zasiłek dla bezrobotnych w wysokości 500 złotych. Podejmuje starania, za pośrednictwem Powiatowego Urzędu Pracy, celem uzyskania pracy. Rodzina utrzymuje się z emerytury D. R. wypłacanej w wysokości 1050 złotych miesięcznie.

Z ustaleń kuratora sądowego wynika, że sytuacja zdrowotna matki konkubiny jest trudna, lecz stabilna. D. R. cierpi na chorobę zwyrodnieniową wielostawową, która utrudnia jej poruszanie się. Obecnie, oczekuje na operację stawów biodrowych i kolana. Matka konkubiny nie pozostaje bez fachowej, specjalistycznej opieki medycznej, o czym świadczy załączona do akt sprawy dokumentacja medyczna w postaci m.in. kart informacyjnych leczenia szpitalnego z dnia 2.06.2015r. i 11.09.2015r. oraz skierowania do szpitala, czy też wyników badań. Nadto, we wrześniu bieżącego roku matka konkubiny została poddana operacji laryngologicznej z powodu zdiagnozowanej choroby nowotworowej.

Zatem, należy bez wątplenia stwierdzić, iż D. R. w chwili obecnej ma zapewnioną, stałą, niezbędną opiekę ze strony lekarzy specjalistów, odpowiednią do rozpoznanych schorzeń, a w razie potrzeby jest również hospitalizowana w wyspecjalizowanych placówkach medycznych.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu, pobyt skazanego na wolności nie jest konieczny, zważywszy na to, że opiekę nad D. R. może sprawować konkubina skazanego, która w razie potrzeby może udzielić matce stosownej pomocy. Matka konkubiny może również, w każdej chwili zwrócić się do opieki społecznej z wnioskiem o przyznanie pielęgniarki środowiskowej, która nawet kilka razy w tygodniu zapewniałaby niezbędną opiekę, także tę związaną z wykonywaniem czynności higienicznych.

W ocenie Sądu, za niezasadne należy uznać przerwanie wobec skazanego wykonania kary, celem wykonania remontu mieszkania albowiem skazany może to uczynić zarówno w czasie pobytu w izolacji więziennej (m.in. upoważniając do tego odpowiednio wykwalifikowane osoby), jak też po zakończeniu odbywania kary i wyjściu na wolność. Ponadto, nie wykazał on, w żaden sposób pilności podjęcia takiego działania.

Okoliczność, że skazany ma ograniczoną możliwość udzielenia pomocy osobom najbliższym w ich sprawach życiowych z uwagi na pozbawienie go wolności, jest normalną konsekwencją odbywania kary, nie uzasadnia sama w sobie udzielenia przerwy w karze w celu np. bieżącej opieki nad najbliższymi, czy uzyskania środków finansowych (tak postanowienie SA Lublin z dnia 15.06.2011r. w sprawie IIAKzw 540/11). Popełniając przestępstwa skazany musiał się liczyć z tym, że zostanie osadzony w zakładzie karnym celem odbycia orzeczonej kary, a to może negatywnie wpłynąć na sytuację jego bliskich. Musiał mieć świadomość konsekwencji swojego postępowania.

Jednocześnie, należy zważyć, iż przerwa w odbywaniu kary pozbawienia wolności ma charakter celowy, a rozważając zasadność jej udzielenia Sąd powinien mieć na uwadze fakt, czy skazany wykorzysta przerwę zgodnie z jej przeznaczeniem (vide: post. SA w Lublinie z dnia 27.05.2009r. w sprawie II AKzw 446/09).

Jak wynika z opinii Dyrektora Aresztu Śledczego w S. z dnia 6.10.2015r. skazany odbywa karę pozbawienia wolności za czyn z art.56 ust.1, art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64§1kk. Świadczy to niewątpliwie o tym, że skazany nie jest sprawcą przypadkowym, wręcz przeciwnie powracającym na drogę przestępstwa. Za takim stanowiskiem przemawia również ustalona karalność skazanego, z której wynika, że skazany był wielokrotnie karany, w tym także za przestępstwa podobne. Ponadto, w przeszłości w 1993r. i 2009r. skazany korzystał z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia, jednak został ponownie osadzony w izolacji więziennej. Zastosowane wobec niego środki związane z poddaniem go próbie, okazały się bezskuteczne. Wobec skazanego nie zostały osiągnięte cele wynikające z treści art.67§1 kkw.

Zatem, w ocenie Sądu zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że skazany udzieloną mu przerwę w karze mógłby wykorzystać niezgodnie z przeznaczeniem, wciąż naruszając obowiązujący porządek prawny tym bardziej, jeśli uwzględni się treści informacji psychologa z dnia 6.10.2015r. z której wynika, że skazany nie daje gwarancji prawidłowego funkcjonowania na wolności oraz mając na uwadze fakt jego uczestnictwa w podkulturze przestępczej. Dowodzi to utrzymywaniu przez niego silnych więzi emocjonalnych z osobami ze środowiska przestępczego nawet w czasie odbywania kary.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 153§2kkw, które uzasadniałyby udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

Z tego też względu, uznając wniosek skazanego J. M. o udzielenie przerwy w karze za bezzasadny, należało postanowić jak wyżej.

O kosztach postępowania przed Sądem orzeczono na podstawie przepisu art.626§1 kpk w zw. z art. 624§1 kpk w zw. z art. 1§2kkw.